

Dirk Bos

En die helse cauchemarieën? Vertel daar eens iets over?

Ach: Koosjer Marie. Ik onderga ze al heel lang en ze maken deel uit van m'n leven de laatste twintig jaar.

Die wrede droomsels: allemaal bedrog, zegt de goegemeente. Nee hoor, ze kwamen weer bovendrijven en

met hun vlijmscherpe klauwen sloegen ze scheuren in m'n gekwetste lijf. De malende molen wiekte weer als een stel dolgedraaide Noordzeeparken, onstuitbaar.

Natuurlijk valt er al eens een classeur met een gewichtig dossier op je kop en giert het brandalarm veel te luid door je stommelvliezen, flikkeren de buislampen in aan- en uitmodus en wenkt de troostende branding om naar buiten te hollen en het op de dijk uit te schreeuwen, tegen zomaar niemand.

In detail treden? U vraagt, wij draaien. Al zijn het maar dromen. Maar ze hengsten.

Kijk die grijnzende maskers van de Baron van Oostende:

'Blote slijmerige roggen met spottende smeermundhoeken, een afwachtede gekartelde zweepstaart die u elk moment een oog kan uitmeppen. Spermpotvissen. Zie de vlijmgetande klookvis uit die schelp komen en uw pupillen binnendringen.

Een aalcudda, sidderbaars, schuim muilend in uw pisbuis. Schijtende rechters, op uw en mijn verraste kop, heb vertrouwen, smalen ze ons toe. Skeletten, ellenpijp en sleutelbeen boren zich in m'n strothoofd. Ik beef, bleek en ontwapend. Achter het fluwelen gordijn loeren

vette lonkogen, uit de diepste spelonken halen ze zinnen, zwaar, onnoemelijk en onpasselijk. 'Your funeral,

my trial'. Weer die gendarmen en rechters. Bravoure.

Mogen ze rechtvaardig zijn? Dat masker oogt hol. En in die warkolk zie ik plots één van hen, een 'feuter', en ik ben machteloos en mep, in het ijle. En ontkwaak.'

Baden in andermans zweet, hun Gitanes smoren en m'n brede broek toebinden. En het blubberde en huilde wat.

En wat? U zal me de hand niet reiken, ik weiger. Laat me gerust. Want uw ronken en smeulen en heulen met zij die in de Hemelen zijn, daar hoog boven 'ons', de al- en afwetenden, daar doe ik niet aan. Het is al genoeg zoals het is, de last van decennia oude ballast, het schurken als een schurftige eland langs botte boombasten, om de

demonen te omzeilen. Dat reilen en zeilen, tussen zielenpoten en kwalijke hufters, schuften, en weeral die feuters.